

h. Vefa

Vefa; sözünü, ahdini, vaadini ve dostlukları unutmamak ve onlara daha güzeliyle karşılık vermektir. Böyle insanlara **vefakâr** denilir.

Vefa, bir Müslüman'da bulunması gereken güzel ve en faziletli huylardan biridir. vefanın zıddı nankörlük ve yapılan iyiliğin kadrini bilmemektir.

Peygamber Efendimiz (asm.) Mekke müşriklerinin zulmünden kaçarak kendisine sığınan ve sahabelere kucak açan Habeş kralı Necaşi'yi daima hayırla yad etmiş, öldüğünde ona dua etmiş ve babasının ölümünden sonra Medine'ye gelen oğluna da kendi eliyle hizmet etmiştir.

En büyük vefa, insanın ezelde Rabbine verdiği ahinde durması, yaratanını tanıması, emirlerini yerine getirip, yasaklarından kaçınması ve verdiği sayısız nimetlerin kadrini bilip şükretmesidir.

Bir mü'minin Hazret-i Peygambere (sav) karşı vefası, O'nun sünnet-i seniyyesini hayatına tatbik etmesi ve O'na (sav) daima salâvât getirmesidir.

İnsanlar arasındaki vefa ise, birbirlerinin hakkına hukukuna ve verdikleri sözlerine riayet etmeleridir. Nitekim Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerîm'de müminlerin özelliklerinden bahsederken:

“O müminler, üzerlerindeki emanetleri gözetirler, verdikleri sözleri tamtamına tutarlar...”¹

buyurmaktadır. Başka bir ayet-i kerimede

“...Allah'a verdiğiniz ahdi tutun.”²

buyurmuştur. Yani 'Allah'a verdiğiniz sözleri yerine getirin. Gerek Allah'ın size teklif etmiş olduğu ahitleri, emirleri, gerekse sizin Allah'a veya Allah namına diğerlerine verdiğiniz ahitleri yeminleri, akitleri güzel bir şekilde yerine getiriniz. Çünkü ahitten dönmek veya ahdi yerine getirmemek haramdır.'

Anne ve babaya karşı vefa, onlara itaat ve hürmet etmektir. Akraba ve taallukatına

muhabbet etmek de vefanın önemli bir şubesidir.

Milletin devletine karşı vefası, meşru olan şeylerde ona itaat etmesidir. Bir devletin milletine karşı vefası ise, onların maddî ve manevî ihtiyaçlarını temin edip, huzur içinde yaşamalarını sağlamaktır.

Vefa dostlukları arttırır. Vefalı insan herkes tarafından takdir edilir ve sevilir. Vefa insanı a'layı illiyyine çıkarır ve Allah'a dost eder. Heyet-i içtimaiyenin maddî ve manevî yükselmesi ahitlere riayet edip yerine getirmekle mümkün olur. Hayat-ı beşeriyenin ruhu ahde vefadır. Vefasızlar dünya ve âhirette kendilerine dost bulamazlar. İhtiyaç ve zaruret hallerinde de kimseden yardım görmezler.

Ferd, vefa duygusuyla itimada şayan olur yükselir. Yuva, vefa duygusu üzerine kurulmuş ise, devam eder ve canlı kalır. Millet bu yüce duyguyla fazilete erer. Devlet kendi teb'asına karşı ancak bu duyguyla itibarını korur. Vefa düşüncesini yitirmiş bir ülkede, ne olgun fertten, ne emniyet vaadeden yuvadan, ne de istikrarlı ve güvenilir devletten bahsetmek mümkün değildir. Böyle bir ülkede fertler birbirine karşı kuşkulu, yuva kendi içinde huzursuz, devlet teb'aya karşı uğursuzlardan uğursuz ve her şey birbirine karşı yabancıdır, tıpkı camidler gibi. Üst üste ve iç içe olsalar bile...

Vefa fertlerin birbiriyle kaynaşıp bütünleşmesini temin eder. Vefa sayesinde cüzler küll olur; ayrı ayrı parçalar bir araya gelerek vahdete ulaşır. Vefa duygusu varıp sonsuza erince ötelere gelen tayflar kitlelerin yolunu aydınlatır. Ve toplumun önünü kesen bütün tıkanıklıkları açar. Elverir ki o toplum vefa duygusuyla olgunlaşmış ve onun kenetleyici kollarına kendini teslim etmiş olsun.

Âdem (as.) yüzüne kapanan kapıları gönlünde taşıdığı sırlı vefa anahtarıyla teker teker açtı ve "**Gufuran**" çeşmelerine ulaştı. Aynı hadisede azgınlaşan İblis ise göz göre göre gitti kendisini vefasızlık gayyasına atarak boğuldu.

Dipnotlar:

[1 Mü'minun Suresi, 23/8.](#)

[2 En'am Suresi, 6/152.](#)